

SINTEZNI PROJEKAT 2019/20
FAZA : PREDSTAVA
MILICA SURUTKA

VOJCEK KAKO JE UMRLA SAVEST

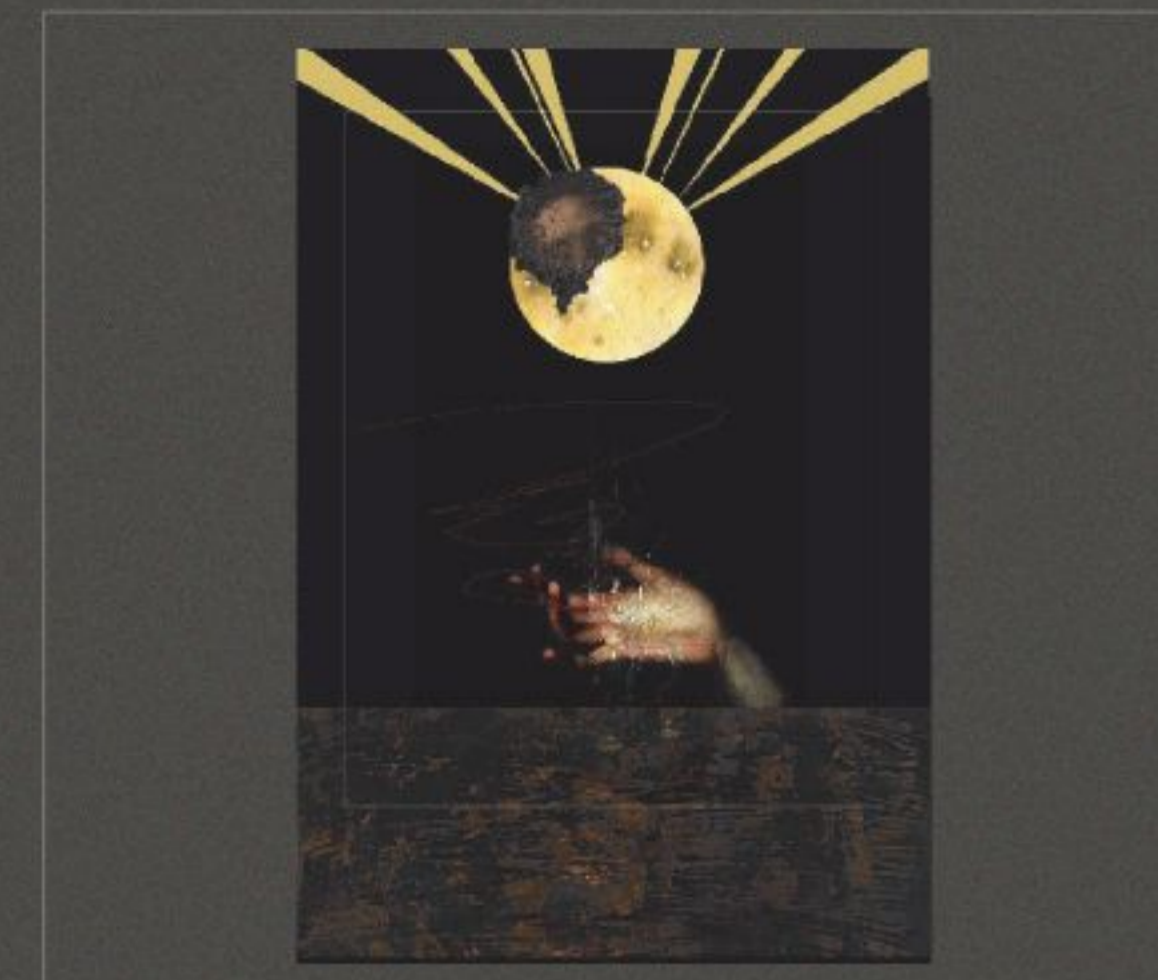
U društvu individua koje su izgubile identitet i svetu u kom bog ne nudi spasenje, ne postoji nada.

Ako svaki dan lažemo sebe, a nismo spremni da laži prihvatimo kao istinu, one će nas dovesti do samodestrukcije.

Svaki lik predstavlja sebe sopstvenim suprotnostima, kako bi ostavio utisak poštene i moralne osobe. U društvu u kom je pobedilo neznanje vladaju ljudi koji imaju pogrešna ubeđenja. Posledica toga je ponižavanje onih koji se ne uklapaju u društveno prihvatljive kalupe.

Kako izgleda društvo u kom svako izgubi sebe?

Prostor u kom se odigrava predstava je hangar. On obezbeđuje monumentalnost i dubinu prostora. Velikim dimenzijama postiže se osećaj beskrajnosti i impozantnosti. Zid, sastavljen od odeće, simbolizuje izgubljene identitete ovog društva. U okviru njega uočljive su doktorske i vojničke uniforme, odeća cirkuzanata i slični odevni predmeti. Likovi su postali samo marionete kojima je oduzeta duša, a to se uočava kroz njihove blede, isprane i pocepane kostime.

I SCENA

POCETAK

I SCENA

DOLAZAK VOJCEKA

I SCENA

SLIKA "PORODICE"

U prvoj sceni, Mari iščekuje Vojceka. Sa dolaskom Vojceka, budi se njena želja da mu priđe, ali i nemogućnost da to lakim korakom učini. Ona se kreće kroz gomile odeće, dok Vojcek stoji nem i izbezumljen. Oni potom prilaze jedno drugom, sedaju na stolice i sa neprijatnošću gledaju u publiku. Stiče se utisak nesreće, a dobija se dojam porodice, koja nikada to nije bila.

II DOMINANTNA SCENA

II SCENA

CIRKUS

Grupa ljudi, uključujući Mari, Vojceka, Kapetana, Doktora, Tambur majora, Margaretu i maestra, uleće na pozornicu. Sledi ritualno podizanje zida, uzdizanje duša koje su im oduzete. Masa ljudi ponaša se neprivredno i životinjski. Oni plešu u istom ritmu čime dokazuju međusobnu zavisnost. Na scenu dovlače crni kubus na koji se penje maestro. On započinje svoj govor, dok ga iz ugla svi gledaju sa čuđenjem.

Maestro traži časovnik, a Mari ustaje, dok je Tambur major podiže iznad svih, otkrivajući joj zadnjicu. Oni je zatim postavljaju na kubus i stavljaju crveni veo na glavu. Ovim se postiže simbolika u kojoj se ženi nameće uloga čistog i svetog bića, prema kojoj se sa suprotnošću pristupa. Sledi ples, a Vojcek ga nemo posmatra. Likovi uzimaju ogledala koja, plešući, okreću prema publici koja se pritom suočava sa sopstvenim odrazom. Vrhunac scene postiže se propinjanjem likova uz zid i njihovim očajničkim pokušajima da dohvate garderobu. Tako se ističe njihova potreba da se sa njom sjedine, što bi značilo njihovo ponovno spajanje sa onim što su nekada bili.

II SCENA

GOVOR MAESTRA

III SCENA

III SCENA

UBISTVO

U poslednjoj sceni zid je rastavljen na segmente. Na podu su komadi ogledala. Mari sedi na tom staklu, uzima komad ogledala i posmatra minduše. Zatim dolazi Vojcek, a Mari, gledajući u svoj odraz na podu, puze po sceni. Vojcek je vuče u daljinu, iza zidova.

REKVIZITI

DIZAJN KOSTIMA

KOSTIM MARI

II SCENA

III SCENA

KOSTIMI ŽENA

KOSTIM MARGARETE

I SCENA

KOSTIM VOJCEKA

KOSTIM KAPETANA

KOSTIM TAMBUR MAJORA

KOSTIM MAESTRA